

Quadern de cultura

cent encomanava, va tocar a la institució militar. En *M-7 Catalònia* i *Laetius*, via la ciència ficció, els objectius eren la cultura nacional i la comunicació entre les persones. L'esport i el totalitarisme, mitjançant el míting propagandístic, conjugaven una paràbola amenaçadora en *Olympia Man Moviment*. La religió, finalment, és la víctima propiciatòria, dinamitant el ritual que li és imprescindible, de *Teledeum*.

Opina Xavier Fàbregas que aquests espectacles creats per Boadella utilitzen formes de comunicació pre-teatrals. Aprofitant aspectes de la tecnologia de la comunicació contemporània, efectivament. Els Joglars estableixen un joc de ficcions que esquartera

La insòlita missa en escena de «Teledeum»

/ Gol i Toni Padrós

l'objecte d'atenció i aconsegueix un ressò tragicòmic fora dels escenaris. L'assaig per a la retransmissió televisiva d'una cerimònia religiosa, oficiada

per representants de cinc confessions cristianes, serveix per a convertir el ritual en comèdia i fer evident la mentida, la individualitat, la petita i gran

ambició de poder, la competitivitat, tot allò que pot empenyar els qui no volen que se'ls recorde que —gràcies a Déu!— tot és teatre.

La renaixença, a examen

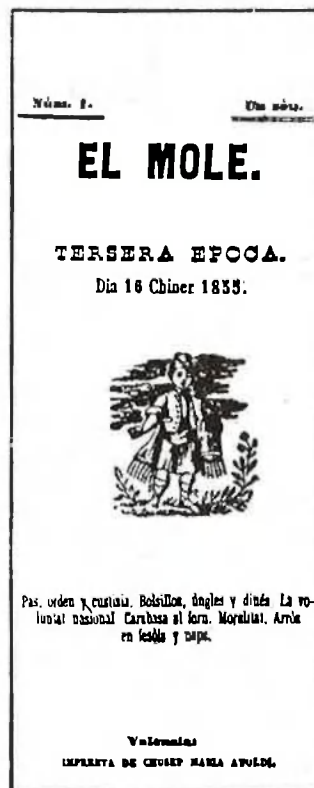
El Col·loqui Internacional sobre la Renaixença, que hem tingut a Barcelona abans de Nadal, ha respost plenament a les expectatives despertades.

Més de cinc-cents estudiants i vora noranta ponències i comunicacions han permès aprofundir en múltiples aspectes del moviment, fins ara marginats.

Quan se'n publiquen les actes, tindrem a l'abast un variat i extens corpus d'estudis que, sense esgotar el tema, ens faran conèixer millor, com augurava Max Cahner abans d'obrir-se el debat, una important parcel·la de la literatura cata-

Ricard BLASCO

lana. Diverses figures cabdals del moviment (Verdaguer, Mistral, Sardà, Llorente, Yxart...) se'ns han presentat amb nous perfils. Les relacions entre els principals centres culturals (Barcelona, València, Mallorca) han estat examinades, també, en funció dels nuclis esparsos a d'altres ciutats dels Països Catalans. La importància de les influències romàntiques s'hi ha valorat més pregonament. La incidència dels gèneres populars (goigs, entremesos, premsa, romanços) ha cobrat un relleu inesperat. Els problemes lingüístics, filològics, estètics, socials i polítics, i alhora la visió dels renaixentistes del seu

«El Mole», capdavanter de les idees renaixentistes al País Valencià

passat cultural o de l'herència greco-llatina, i les correspondències de la Renaixença amb altres cultures romàniques o saxones, s'han revisat a fons. El debat, d'una notable altura crítica, restarà com un dels més apassionants que haja viscut la cultura catalana en els darrers anys. El paper que hi hem fet els valencians em sembla força lluit. Sobretot per la incorporació d'una nova fornada de joves estudiosos, que s'han fet conèixer pel rigor i la preparació. En el discurs inaugural, el professor Molas deia; «tota la dialèctica de la Renaixença és una dialèctica complexa que deriva de les oposicions entre els diversos grups». Potser han estat les aportacions valencianes les que més han contribuït a enriquir aquest sentit dialèctic.